

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-100)

July (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 77)

472. வத்ஸல:

கடந்த திருநாமத்தில் கூறப்பட்டது போன்று இவன் உள்ளதற்குக் காரணம் “வத்ஸல:”. அதாவது தன்னிடம் ஆசை கொண்டவர்களை மிகவும் விரும்புவன் ஆவான். ஸர்வேச்வரன் சேதநர்களிடம் எல்லையற்ற காலமாக ஆசை வைத்துள்ளபோதிலும், அவர்கள் சரணம் என்று தன்னை அடைந்தவுடன், “இவன் இன்ன காரணத்தினால், இப்படி நம்மிடம் சரணம் அடைந்தான்” என்றெல்லாம் ஆராய்வதில்லை; மாறாக அப்போது ஈன்ற கன்றிடம் கொண்ட வாத்ஸல்யம் காரணமாக, அந்த கன்றுக்கு அருகில் வருபவர்களை ஹலிங்காரத்துடன் விரட்டி, தனது மடியில் சுரக்கின்ற பாலை அதற்கு ஊட்ட முயல்கிறது; ஆனால் அந்தக் கன்று அந்தப் பாலைப் பருக இன்னது செய்யவேண்டும் எனத் தெரியாமல் தடுமாறுகிறது. இந்தக் கன்றின் தடுமாற்றம் போன்றே, சேதநன் உலகவிஷயங்களின் பின்னே அலைந்து திரிகிறான். இதனை இராவணன் போன்றவர்களின் செயல்களில் காணலாம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் (21-20) சீதை இராவணனிடம் - விவித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல: - இராவணா! அனைத்து தர்மங்களும் அறிந்தவனாகிய இராமன், தன்னிடம் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யத்துடன் உள்ளவன் ஆவான் - என்றாள். இப்படிப்பட்ட தாராள மனம் கொண்டவனாகிய எம்பெருமானுக்கு உதவி செய்கின்றதாக இருப்பதால் அல்லவோ தர்மம் என்பதற்கும் அத்தகைய தன்மை (தர்மமாக உள்ள தன்மை) உண்டாகிறது?

473. வத்ஸி

தன்னால் இப்படியாக எப்போதும் காப்பாற்றப்படும் ஜீவாத்மாக்களின் கூட்டத்தை எப்போதுமே கொண்டவன் என்பதால் வத்ஸி என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

474. ரத்நகர்ப்ப:

இப்படியாக உள்ள பக்தர்களில் யார் செல்வத்தைத் தன்னிடம் வேண்டி நிற்பவர்களுக்கு அளிப்பதற்காகவே அளவற்ற செல்வங்களைக் கொண்டவன். காமார்த்தை உத்வஹந்தம் ச சங்கசக்ரச்சலேந து - இதற்காகவே எம்பெருமான் தன்னுடைய செல்வங்களைச் சங்கு மற்றும் சக்ர ரூபத்தில் வைத்துள்ளான் - என்றது காண்க.

475. தநேச்வர:

அவரவர்கள் விரும்பிய தனத்தை மிகவும் விரைவாக அளிப்பவன். இதனால் தநேச்வர என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

476. தர்மகுப்

தான் அளித்த செல்வங்கள் மற்றும் விருப்பங்கள் போன்றவை தாழ்ந்த விஷயங்களுக்குச் செல்லாமல் தடுத்து, அவைகள் மூலமாக தர்மத்தை காப்பாற்றியபடி உள்ளவன் ஆவான். ஸாதுமார்க்க ஸ்திதாநாம் ச ஸம்யச்சந்தம் தியா ச தெள - யார் தர்ம வழியில் உள்ளனரோ அவர்களுக்கே நிலையான செல்வங்களையும் விருப்பங்களையும் அளிக்கிறான்.

477. தர்மக்ருத்

இப்படியாக அனைவரையும் தர்மவழியில் நிற்கும்படிச் செய்யும்விதமாக, தன்னுடைய அநுக்ரஹத்திற்குக் காரணமான தர்மத்தை, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உண்டு பண்ணுகிறான். இதனால் இவன் தர்மம் செய்பவன் என்றாகிறான்.

தர்மம் ஸாமாந்யம் அமலம் அநாதி நிதனம் விபும் தூர்லபம் யத் ப்ரபுத்தாநாம் தத்ப்ரஸாததியா விநா - எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதும், எங்கும் நிறைந்துள்ளதும், தோஷங்கள் அற்றதும் ஆகிய தர்மங்கள், அவனுடைய க்ருபை இல்லை என்றால் எப்படிப்பட்ட ஞானம் கொண்டிருந்தாலும் அடைய இயலாதவை ஆகும்.

478. தர்மீ

இந்த உலகில் ப்ரஸித்தமாக உள்ள அனைத்துவிதமான தர்மங்களும் இவனுக்கு மிகவும் சாதாரணமாக உபயோகப்படுவதால், தர்மத்தை உடையவன் எனப்படுகிறான்.

479. ஸத்

இப்படியாக உள்ள அனைத்து தர்மங்களிலும் சிறந்தவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீதை (17-27) - ப்ரசஸ்தே கர்மணி ததா ஸச்சப்த: பார்த்த யுஜ்யதே - அர்ஜுனா! “உள்ளது” என்னும் பொருளிலும், “நல்லது” என்னும் பொருளிலும் “ஸத்” என்னும் பதம் பயன்படுவதைக் காண்பாயாக - என்றது. இப்படியாக உள்ள தர்மத்தை “ஸத்” என்று கொண்டாடப்படுவது ஏன் என்றால், இதனால் அடையப்படும் “ஸத்” என்பதான பகவான் மிகவும் உயர்ந்தவனாக உள்ளதால் ஆகும். கீதையில் (17-27) - ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச ஸதித்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே - என்றதும் காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 100)

ப்ரத்யக்ஷம் ஸத்தை மட்டும் உணர்த்துகிறது என்ற வாதத்தைத்
தள்ளுதல்

மேலும் ப்ரத்யக்ஷம் என்பது ஸத் என்ற ஒன்றை மட்டுமே க்ரஹிக்கவல்லது என்று உரைத்தால் “கட: அஸ்தி, பட: அஸ்தி = கடம் உள்ளது, படம் உள்ளது” போன்றதான வேறுபட்ட பொருள்களை மிகவும் துல்யமாக உணர்த்தவல்ல வாக்கியங்கள் முரண்பாடாகவே ஆகிவிடுகின்றன. (பூர்வபக்ஷியைப் பார்த்து) நீங்கள் கூறுவது போன்று ஸத் என்பதைத் தவிர ப்ரத்யக்ஷம் மூலமாக, பொருள்களின் ப்ரத்யேகமான தன்மைகளை உணர்த்தவல்லதும் பொருள்களின் தன்மைகளாகவே உள்ளதும் ஆகிய பேதங்கள் அறியப்படுவதில்லை என்றே வைத்துக்கொள்வோம். இவ்விதம் கொண்டால், குதிரை ஒன்றை வாங்கச் சென்றவன், அங்கிருந்த எருமை ஒன்றைப் பார்த்தவுடன் அதனை ஏன் வாங்காமல் வருகிறான் (ஸத் என்பது தவிர மற்ற பொருள்களின் வேறுபாடுகளை ப்ரத்யக்ஷம் உணர்த்தவில்லை என்றால், அவனுக்குக் குதிரையும் எருமையும் ஒன்றாகவே தோன்றியிருக்க வேண்டும்; அவன் எருமையை வாங்கி வந்திருக்கவேண்டும் என்று கருத்து)? நம்மால் அறியப்படுகின்ற அனைத்து விஷயங்களிலும் (அனைத்து ஞானங்களிலும்) ஸத் என்பது பற்றி மட்டுமே அறியப்படுகின்றது என்று கூறினால், நாம் உலகில் காண்கின்ற அனைத்துவிதமான வஸ்துக்கள் பற்றிய ஞானமும், ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஏன் தனித்தனியாக ப்ரதிபலிப்பதில்லை (நாம் படம் ஒன்றைக் காண்கிறோம், கடம் ஒன்றை காண்கிறோம், குடம் ஒன்றைக் காண்கிறோம். அனைத்து ஞானங்களும் ஒரே இலக்கை உடையது என்றால், படம் ஒன்றைக் காணும்போது ஏன் குடம் ஒன்றைப் பற்றி எண்ணுவதில்லை)? மேலும் உங்களது கருத்தின்படி குதிரை ஒன்றையும், யானை ஒன்றையும் பார்க்கும்போது

உண்டாகின்ற இரண்டு ஞானங்களிலும் ஒரே விஷயம் மட்டுமே அறியப்படுகிறது என்றாகிறது; இவ்விதம் கொண்டால் இரண்டாவதாக அறியப்பட்ட விலங்கின் தன்மைகள் முதலில் காணப்பட்ட விலங்கின் தன்மைகள் போன்றதாகவே அறியப்படும் என்பதால், இரண்டிற்கும் வேறுபாடு இல்லாதது போன்றே ஆகிவிடும்; ஆக நம்மால் புதிதாகக் காணப்பட்ட விலங்கைக் குறித்து நமது ஞாபகத்தில் இருந்து ஒப்பு நோக்குவதற்கு ஏதும் இல்லை என்றே ஆகிறது.

இந்த வாதங்களை மறுக்கும் விதமாக நீங்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்தைக் குறித்த ஞானம் பெறும்போதும் வேறுபாடு உள்ளது என்று ஒப்புக்கொண்டால், பேதங்களுடன் கூடிய வஸ்துக்களை மட்டுமே ப்ரத்யக்ஷம் தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ளது என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். இதனை விடுத்து அனைத்து விஷயங்களைப் பற்றிய ஞானம் மூலம் அறியப்படுகின்ற விஷயம் ஒன்றே என்று கூறுவீர்கள் என்றால், அனைத்து விஷயங்களைப் பற்றியும் ஒரே நேரத்தில் அறிந்து கொண்டு விட இயலும்; ஆக இந்த உலகில் குருடர்கள், செவிடர்கள் என்று யாருமே இல்லை என்றாகிறது (குருடர்களோ, செவிடர்களோ ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி கண்டிப்பாக அறிந்தவர்களே ஆவர். அந்த ஒன்றைப் பற்றி அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததே ஆகிறது, காரணம் மற்றவற்றை அறிவதற்கும் அந்த ஒன்றைப் பற்றி அறிவதற்கும் வேறுபாடு இல்லை என்றே பூர்வபக்ஷிகள் கூறுகின்றனர். ஆகவே இவர்கள் வேறு எதனையும் புதிதாகப் பார்க்கவோ கேட்கவோ வேண்டியதில்லை என்றாகிறது). அதாவது எந்தவிதமான இந்த்ரியங்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லை என்கிறது (மூக்கால் அறிந்த விஷயமும், கண்களால் அறிந்த விஷயமும் ஒன்றே என்றால், மூக்கிற்கும் கண்ணிற்கும் வேறுபாடு இல்லை அல்லவோ).

கண்களால் ஸத் என்பது உணரப்படுவதில்லை. ஏன்? ரூபம், ரூபத்துடன் கூடிய வஸ்துக்கள், நிறம் போன்றதான பிரித்துக் காண்பிக்கக்கூடிய தன்மைகளுடன் இணைந்த வஸ்துக்கள் போன்றவற்றை மட்டுமே கண்கள் மூலமாக உணர இயலும். இது போன்று தொடு உணர்ச்சி என்பதன் மூலமாக அறியக்கூடிய ஒன்றாக ஸத் இருப்பதில்லை; காரணம் ஸ்பர்சம் என்பதன் மூலம் அறியக்கூடிய வஸ்துக்கள் மட்டுமே தொடு உணர்ச்சியால் அறியப்படுகிறது. இதே போன்று காதுகள் உள்ளிட்ட எந்தவிதமான இந்த்ரியங்கள் மூலமும் ஸத் அறியப்படுவதில்லை; காரணம் இவை ஓசை, மணம் போன்றவற்றை மட்டுமே தங்களது இலக்காகக் கொண்டு அறியக்கூடியவை ஆகும். ஆகவே ஸத் என்பதை

மட்டுமே அறியவல்லதான ப்ரமாணம் ஏதும் இங்கு காணப்படுவதில்லை. நீங்கள் கூறுவது போன்று எந்தவிதமான விசேஷங்களும் அற்றதாக உள்ள ஸத் என்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷம் மூலமாக உணரப்படுகின்ற தன்மை உண்டு என்றால் (அதாவது ப்ரத்யக்ஷம் மூலமாக ஸத் அறியப்படலாம் என்றால்), அத்தகைய ஸத் என்பதைப் பற்றி உரைப்பதும், அந்த ஸத் என்பதையே தனது விஷயமாகக் கொண்டதும் ஆகிய சாஸ்த்ரங்கள் கூறுபவை அனைத்தும் முன்பு கூறியதையே மீண்டும் கூறுகின்றதான அநுவாதமாக ஆகிவிடும் (அதாவது ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் அறியப்பட்ட ஸத் என்பது பற்றி மீண்டும் கூறுவது என்றாகிவிடும்). மேலும் இவ்விதம் கொள்ளும்போது ஸத் என்பதான ப்ரஹ்மத்திற்கு, ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாகின்ற நிலை ஏற்படும். இவ்விதம் ப்ரமாணத்திற்கு விஷயமாக ஆகும்போது, ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜடத்வம் (ஜடமாக உள்ள தன்மை), அழியக்கூடிய தன்மை போன்ற பலவும் ஏற்படும் என்று நீங்களே முன்பு உரைத்துள்ளீர்கள். ஆகவே ப்ரத்யக்ஷம் என்பது எத்தகைய வஸ்துவைத் தனக்கு விஷயமாகக் கொண்டுள்ளது என்றால் - எத்தகைய வஸ்துக்கள் தங்களுக்கென்று தனித்தன்மையுடன் உள்ளனவோ, அந்தத் தன்மைகள் மூலம் தங்களை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பேதங்களுடன் கூடியதான வஸ்துக்களை மட்டுமே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளது என்று முடிக்கிறோம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 100)

எம்பெருமானுடனான ஸம்பந்த ஞானமே போதுமானது, ப்ரபத்தி
அவசியம் இல்லை என்பதற்கான மறுப்பு

மூலம் - யுக்திமாத்ரத்தால் இவ்வர்த்தங்கள் சொல்லுவார்க்கு “ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமே அபேக்ஷிதம், ரக்ஷாபேக்ஷாதிகள் வேண்டாம்” என்று சொல்லவொண்ணாது. அசித்தர்வ்யங்களும் பசு ம்ருக பக்ஷ்யாதிகளும் ஸ்தநந்தயரும் ரக்ஷாபேக்ஷா ரஹிதங்களானாற்போல ஸம்பந்தஞானரஹிதங்களுமாயிருக்க, அவற்றை ரக்ஷிக்கக் காணாநின்றோமிநே. அப்படிக்கண்டோமாகிலும் சாஸ்த்ர பலத்தாலே இங்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமென்னில், சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையிலே ஜ்ஞாநவிசேஷம் ஸ்வீகரிக்கவேணும். தன்னை ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்பந்தத்தோடே கூட விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில், அதுவும் அநுபந்நம். ஸுஷுப்த்யாத்ய வஸ்தைகளிலே எல்லார்க்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கப் ப்ரஸாங்கிக்கையால், தான் விலக்குகைக்கு யோக்யதையுள்ள அவஸ்தையிலே விலக்காதொழிகையே அபேக்ஷிதம் என்னவுமொண்ணாது; விலக்குகைக்கு யோக்யதையில்லாத அசித்தையும், விலக்குகிற பச்சாதிகளையும், புத்த்ராதிகளையும் ரக்ஷிக்கக் காண்கையால். ஆனபின்பு

யே நாதவந்தோ ஹி பவந்தி லோகே தே நாத்மகர்மாபி ஸமாரபந்தே

தேஷாம் ஹி கார்யேஷு பவந்தி நாதா: சைப்யாதயோ ராம யதா யயாதே:

என்கிற ச்லோகத்திலும் நாதசப்தத்தில் வ்யுத்தபத்தியாலும் நிர்பரதைக்கு உபயுக்தமான ஸம்பந்த விசேஷத்தைச் சொல்லுகிற மதுப் ப்ரத்யயத்தாலும் யாசநமும் ஆத்மநிசேஷபமும் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. அல்லாதபோது அதிப்ரஸங்காதி தோஷங்கள் வரும். “நாதவந்த:” என்கிறவிடத்தில் இத்தனை விவக்ஷை கொள்ளாதபோது லோக நீதியிலுள்ளதெல்லாம் மோக்ஷ சாஸ்த்ரத்தில் ஊஹிக்க வசந விருத்தம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், "எம்பெருமானுடன் நமக்கு உள்ள ஸம்பந்த பற்றிய ஞானம் இருந்தாலே போதுமானது, நம்மைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை" என்று கூறுவர்; ஆனால் இவ்விதம் கூறுவது பொருத்தமானது அல்ல. ஏன் என்றால் - பசு, மான், பறவைகள், குழந்தைகள் போன்ற பலவும் தங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று கேட்காமல் உள்ளது போன்றே, எம்பெருமானுடன் தங்களுக்கு உள்ள தொடர்பைப் பற்றிய ஞானமும் கொண்டிருக்கவில்லை; ஆயினும் அவை காப்பாற்றப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். ஆனால் இது போன்று உள்ள இவையும், ஒரு சில இடங்களில் இவ்விதமான ஞானம் அல்லது வேண்டுதல்கள் மூலம் காப்பாற்றப்பட்டன என்பதை நாம் காண நேரிட்டாலும், இத்தகைய "ஸம்பந்த ஞானம்" என்பதற்கு சாஸ்திரங்களின் அடிப்படையிலான ப்ரமாணங்கள் அவசியம் அல்லவா என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். நீங்கள் கேட்பது போன்று கொள்ளும்போது, அதே சாஸ்திரங்களின் அடிப்படை காரணமாக பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவை குறித்த ஞானமும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டும். தன்னை ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது, அவனுடனான ஸம்பந்தம் மட்டும் அல்லாமல், அவனது ரக்ஷிக்கின்ற செயலைத் தடுக்காமல் இருத்தல் வேண்டும் என்றும் சிலர் கூறுவர். இது ஏற்க இயலாத வாதமாகும். ஏன்? இதற்கு பதில் அளிப்போம். இவ்விதம் கொண்டால் கனவுகள் அற்ற உறக்க நிலையான ஸுஷுப்தி நிலையில் உள்ள அத்தனை ஜீவன்களுக்கும் மோக்ஷம் அளித்தே ஆகவேண்டும் (காரணம் அந்த நிலையில் அவனுடஸம்பந்தம் உள்ளது, மேலும் அவனது செயலைத் தடுப்பதில்லை) என்றாகிறது. இதற்கு விடை அளிக்கும்விதமாக, ஸுஷுப்தி நிலை நீங்கலாகத் தன்னால் அவனது ரக்ஷகத்தை விலக்க முடிந்த நிலைகளுக்கு மட்டுமே மேலே கூறப்பட்ட வாதம் பொருந்தும் என்று அவர்கள் கூறலாம். இதுவும் பொருந்தாது. ஏன்? தங்களால் அவனது ரக்ஷகத்தை விலக்க இயலாத அசேதனங்களையும், பசுக்களையும், சிறிய வயதினரையும் அவன் ரக்ஷிப்பதைக் காணலாம் (ஆக ரக்ஷகத்தைத் தடுத்தல் கூடாது என்பது, ரக்ஷகம் பெறுவதற்கு ஒரு தகுதி அல்ல என்றாகிறது). மஹாபாரதம் வனபர்வம் (96-2) - யே நாதவந்தோ ஹி பவந்தி லோகே தே நாத்மகர்மாபி ஸமாரபந்தே தேஷாம் ஹி கார்யேஷு பவந்தி நாதா: சைப்யாதயோ ராம யதா யயாதே: - இந்த உலகில் உள்ள யாருக்கு ஸ்வாமியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளானோ, அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான செயல்களைச் செய்ய முனைவதில்லை; பலராமா! அவர்களுடைய ரக்ஷகத்திற்குத் தேவையான செயல்களை அவர்களுடைய ஸ்வாமியாகிய ஸர்வேச்வரனே செய்வான்; யயாதிக்குச் சிபி செய்தது போன்று - என்பது போன்றதான ச்லோகங்கள் மூலமாக, காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள் அதற்கான எந்தவித முயற்சியிலும் இறங்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கொள்ளக்கூடாது. இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள "நாத" என்னும் பதம் "நாத்" என்னும் தாதுவிலிருந்து வந்ததாகும்; இதற்கு "காப்பாற்றவேண்டும் என்று இறைஞ்சுதல்" என்பதே பொருள் ஆகும். ச்லோகத்தில் உள்ள "நாதவந்த:" என்னும் பதம் தன்னுடைய ரக்ஷகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருப்பதற்கு உறுப்பான

சேஷ-சேஷி ஸம்பந்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது; இதுவே “காப்பாற்றவேண்டும்” என்ற விண்ணப்பத்தையும், சரணாகதியையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது. இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள “நாதவந்த:” என்னும் பதத்திற்கு இது போன்ற விளக்கம் பொருந்தாது என்று கூறினால், நாம் அன்றாட வாழ்வில் காண்கின்ற எந்த ஒரு உதாரணத்தையும் மேற்கோள் காண்பிக்கவே இயலாது, காரணம் அவை சாஸ்திரங்கள் உரைக்கின்ற வரிகளுக்கு முரணாகவே உள்ளதால் ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 56)

171. அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்.

அவதாரிகை - உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார் கீழ்; இவ்விஷயம் ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலங்களிலாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமா மென்னுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாசியையருளிச் செய்கிறார் (அங்குத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தான் மிகவும் விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள அனைத்து திவ்யதேசங்கள் மீதும் எத்தனை விருப்பம் கொள்வானோ, அந்த அளவிற்கு ஞானியின் சரீரம் மீது விருப்பம் கொள்கிறான் என்று கடந்த சூர்ணையில் உரைத்தார். இப்படியாக ஞானியின் சரீரம் ஒன்றில் வசிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என்றால், திவ்யதேசங்களின் மீது ஸர்வேச்வரன் கொள்ளும் ஈடுபாடு குறைவுபடும் என்பதை விளக்கும்விதமாக இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திக்கிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காகையாலே (அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்) என்கிறது. இச்சேநநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப்பெற்றவிது அங்கு நின்று பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. “நாகத்தணைக் குடந்தை”, “மலைமேல்தான் நின்று”, “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை” இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யத்வங்கள் தோற்றாநின்றதிநே.

விளக்கம் - “அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்” என்பது என்ன? தான் விரும்பிய திவ்ய தேசங்களில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் வசிப்பது ஏன் என்றால் அங்கு வருபவர்களைத் தகுந்த உபாயங்கள் மூலமாகத் தன்னிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படிச் செய்வதற்காக ஆகும். இதனால்தான் இப்படி வசிப்பதை “ஸாதனம்” என்றார். “இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்” என்பது என்ன? இந்த மக்கள் திருந்தும் விதமாக திவ்யதேசங்களுக்கு வருபவர்களின் மனதில் அவன் புகுந்து விடுகிறான். ஆக இது மேலே கூறப்பட்ட சாதனம் அல்லது உபாயத்தில் பலனாக உள்ளதால் ஸாத்யம் (அல்லது பலன்) எனப்பட்டது. கீழே உள்ள பல பாசுரங்கள் இங்கு கூறப்பட்ட ஸாதனம் மற்றும் பலன் ஆகியவற்றை உரைப்பது காண்க:

- நான்முகன் திருவந்தாதி (36) – நாகத்தணைக் குடந்தை
- திருவாய்மொழி (10-4-4) – மலைமேல்தான் நின்று
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-9) – பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை

172. “கல்லும் கனைகடலும்” என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த ஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுக்தமான ஆதரதாரதம்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (கல்லும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள உபாயம் மற்றும் பலன் காரணமாக ஏற்படுகின்ற ஆசையின் உயர்வு மற்றும் தாழ்வுகளை இந்தச் சூர்ணையின் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தன் திருவுள்ளத்தில் புகுந்தபின்பு, தனக்குப் புறம்பொன்றிலு மாதரமில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸந்நிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேசமும் புல்லியவாய்த்தினவோ என்றாரிறே யாழ்வார்; இப்படியே, ஸாத்யமான இச்சேதநஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால், இதுக்கு ஸாதநமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்யதேசங்களி லாதரம் ஸங்குசிதமாயிருக்கும் மென்கை. ஸாத்யம் கைபுகுரு மளவுமிறே ஸாதநத்தி லாதரம் மிக்கிருப்பது.

விளக்கம் - முதலில் பெரியதிருவந்தாதி (68) - கல்லும் கடலும் - என்ற பாசுரத்தின் விளக்கத்தை அருளிச்செய்கிறார். நம்மாழ்வார் கூறுவது - என்னுடைய மனதில் அவன் புகுந்த பின்னர் அவனுக்கு மற்ற எதன் மீதும் ஆசை இல்லை என்பது புலப்படும்படியாக, அவன் எனது சரீரம் மீது மிகுந்த ஆசையுடன் எப்போதும் வசிக்கிறான். இதனால் திருமலை, தன்னுடைய சேர்க்கை காரணமாக ஒலிக்கின்ற திருப்பாற்கடல், யாருக்கு எளிதில் எட்டாத பரமபதம் ஆகிய பலவும் தாழ்ந்ததாக அவனுக்கு மாறியது போலும் - என்பதாகும். ஆக, இப்படி இவன் செய்கின்ற உபாயத்திற்குப் பலனாக மனிதர்களின் மனம் வசிப்பதற்குக் கிட்டினால், அவற்றை அடையும் உபாயமாகத் தான் விருப்பத்துடன் வசித்து வந்த திவ்ய தேசங்களின் மீது ஆசை குறைவாகவே இருக்கும் என்று கருத்து. பலன் கைகூடும் காலம் வரை மட்டுமே அந்தப் பலனைப் பெறுவதற்காக மேற்கொள்ளும் உபாயத்தின் மீது ஈடுபாடு இருக்கும் அல்லவோ?

173. “இளங்கோவில் கைவிடேல்” - என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஆதரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்சிப்பிக்கிறார் (இளங்கோயில்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - திவ்யதேசங்களின் மீது ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டாகின்ற விருப்பம் குறைவுபடுவதை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக் குறுப்பாக முன்பு தான் விரும்பின திவ்யதேசங்களில் முன்புத்தை யாதரமின்றிக்கே தன் திருவுள்ளத்திலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணிச்செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, அவ்வோ திவ்யதேசங்களைக் கைவிடப்புகுகிறானோ என்றதிசங்கை பண்ணி, என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழிய வேணும் என்றாரிறே. ஆகையால், இப்படியிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றி லாதரம் மட்டமாம்படி என்கை.

விளக்கம் - இங்கு பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாம் திருவந்தாதி (54) - இளங்கோயில் கைவிடேல் - என்ற பாசுரத்தை விளக்குகிறார். இதில் பூதத்தாழ்வார் கூறுவது: என்னை அடைவதற்காக அவன் முன்பு பல

திவ்யதேசங்களிலும் எழுந்தருளி நின்றான். இப்போது என்னைப் பெற்ற பின்னர் அவன் அந்த திவ்யதேசங்களின் மீது முன்பு போன்று ஆசை இல்லாமல், என்னுடைய மனதில் மிகுந்த விருப்பம் கொண்டு நிற்கிறான் - என்பதாகும். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார் - அவன் தனது மற்ற திவ்யதேசங்கள் அனைத்தையும் கைவிட முயல்கிறான் போலும் - என்று சந்தேகம் கொள்கிறார். ஆகவே அவனிடம், “என் மனதில் நீ புகுவதற்கு பாலாலயம் போன்று விளக்கிய திருப்பாற்கடலை நீ கைவிடாமல் இருத்தல் வேண்டும்”, என்கிறார். ஆக ஞானி ஒருவன் அவனிடம் “திவ்யதேசங்களைக் கைவிடாதே” என்று வேண்டிக்கொள்ளும் அளவிற்கு அவனுக்கு மற்ற திவ்யதேசங்கள் மீது உள்ள ஆசையானது குறைவுபடத் தொடங்கியது என்று கருத்து.

174. ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படியிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம் ஸித்தித்த பின்பு அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஞானி அவனிடம் வேண்டிக் கொள்கின்றபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுக்குத் தேவையான பலன் அவனுக்குக் கிட்டிய பின்னர், திவ்யதேசங்கள் அவனுக்கு இன்னமும் விரும்புவதற்கு ஏற்றபடி இருக்குமோ என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது) - தனக்கு ப்ராப்யபூதனான விச்சேதநனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமாயிருக்கை; “கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை” யென்று மண்டியிரே யிவனிருப்பது. க்ருதஜ்ஞதையாவது - இவ்வோ தேசவாஸத்தாலேயன்றோ நாமிவனைப்பெற்றது என்று அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின வுகாரத்தை யநுஸந்திக்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்யமான விச்சேதநன் கைபுகுந்திருக்கச் செய்தேயும். அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கும் மென்கை.

விளக்கம் - “ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது” என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை அடையத்தகுந்தவனாக உள்ள சேதனன் ஒருவனுடைய மகிழ்ச்சிக்குக்

காரணமாக தான் இருத்தல் என்பதாகும். திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) - கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை - என்று திவ்யதேசங்களின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடும் மகிழ்வும் கொண்டபடி அல்லவோ சேதநன் உள்ளான்? “க்ருதஜ்ஞதை” என்றால் - ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இந்தத் திவ்யதேசங்களில் நாம் வசித்த காரணத்தால் அல்லவோ இந்தச் சேதநன் அங்கு வந்தன், இதனால் அல்லவோ நாம் அவனைப் பெற்றோம்”, என்று அந்த திவ்யதேசம் ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணிப்பார்ப்பதாகும். இந்த இரண்டு காரணங்களாலும், தன்னுடைய முயற்சிக்குப் பலனாக சேதநனை அடைந்துவிட்டபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்த திவ்யதேசங்கள் விரும்பத் தகுந்தவையாகவே இருக்கும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 66)

முதற்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி - "வளவேமுலகு"

ப்ரவேசம்

மூலம் - ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாகையாலே அவனை ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஒரு குறையில்லை என்றார்; அந்த ஆச்ரயணந்தான் புருஷோத்தமனை ஆச்ரயிக்கிறதாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்த்மாயல்லதிராது என்றார்; பஜிப்பார்க்காகத் தான் அவதரித்து ஸுலபனாகையாலே பஜிக்கத்தட்டில்லை என்றார்; ஸுலபனானவன் தான் அபராதஸஹனாகையாலே பலத்தோடே வ்யாப்த்மாயல்லதிராது என்றார்; அயோக்யதாநு ஸந்தாநம் பண்ணி அகலுவாரையும் தன் செல்லாமையைக் காட்டிப் பொருந்த விட்டுக்கொள்ளும் சீலவான் என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - "ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஸ்மாத்த்பரன்" என்பது தொடங்கி, "பக்திருபாந்த ஜ்ஞாநமிறே" என்பது முடிய உள்ள அனைத்தும் முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கமாக உள்ள பலவும் சுருக்கமாகக் கூறும்படியாக உள்ளது. இவற்றில் "ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஸ்மாத்த்பரன்" என்பது தொடக்கமாக உள்ள ஐந்து வாக்கியங்கள் மூலமாக முதல் ஐந்து திருவாய்மொழியில் வெளிப்பட்ட ஐந்து குணங்களை அருளிச்செய்ய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் அனைவரையும் விட உயர்ந்தவன் என்று காரணத்தினால் அவனை அண்டியவர்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை என்று முதல் திருவாய்மொழியில் கூறினார். இத்தகைய பற்றுதல் என்பது

புருஷோத்தமனை என்ற காரணத்தினால், இது பலனுடன் கூடியே உள்ளது என்று இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். தன்னை ஆராதிப்பவர்களுக்கு மிகவும் எளியவனாக உள்ளதால், அவனை ஆராதிப்பவர்களுக்குக் குறை இல்லை என்று மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் உரைத்தார். எளிமையாக உள்ள ஒருவன் மட்டுமே தவறுகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடியவன் என்பதால் இவன் பலன்களுடன் கூடியே இருப்பான் என்று நான்காம் திருவாய்மொழியில் உரைத்தார். தங்களது தாழ்வான எண்ணங்களைக் காரணமாகக் காண்பித்துத் தன்னைவிட்டு அகன்று செல்ல எண்ணுபவர்களிடம், தான் அவர்களை விட்டு அகலாமல் உள்ளதை உணர்த்தி, தன்னிடம் நிலைநிறுத்தும் சீலம் நிரம்பியவன் என்று ஐந்தாம் திருவாய்மொழியான இதில் உரைக்கிறார்.

மூலம் - கீழ் கலங்கித் தூதுவிட்டவிடம் ப்ரேமகார்யம்; இங்கு அகலப்பார்க்கிறவிடம் ஜ்ஞாந கார்யம்; “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று பக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநமிறே இவர்தாம் பெற்றது. தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை அறிவித்த அநந்தரம், “இவரை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டோமாகாதே!” என்று பிற்பாட்டுக்கு தொந்து ஆனைக்கு உதவ வந்து தோற்றினாற்போலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினான். அவனுக்கு வைலக்ஷண்யத்தையும், தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார்; “தார்மிகன் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலை அழிப்பாரைப்போலே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் கிட்டி தூஷிக்கப் பார்ப்போமல்லோம், அகலுமித்தனை” என்று பார்த்தார். “அகன்றால் ஜீவிக்கல்லரோ?” என்னில்; முடியுமித்தனையே; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கத் தேடுமவர்கள் தந்தாம் விநாசம் பாரார்களிறே; பெருமாளுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தமான ஸமயத்திலே, தூர்வாஸர், “என்னை உள்ளே புகவிடவேணும்” என்ன, “இவனைத் தகைந்து பெருமாளுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதில், நாம் அகன்று முடியவமையும்” என்று பார்த்து, அவனைப்புகவிட்டு “யதி ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யநுக்ராஹ்யதா மயி! ஜஹி மாம் நிர்விசங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய” என்று விடைகொண்டாரிறே இளையபெருமாள்; “த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதி” என்று விடைகொண்டாளிறே பிராட்டி. அப்படியே இவரும்.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம்; ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த காதல் கொண்டு கடந்த திருவாய்மொழியில் தூதுவிட்டவர், இப்போது அவனை விட்டு ஏன் விலகிச் செல்லவேண்டும்? அங்கு தூதுவிட்டது ப்ரேமையின் செயல்பாடு, இங்கு அவனை விட்டு அகலச்செல்வது ஞானத்தின் செயல்பாடு என்கிறார். இந்த இரண்டுமே இவருக்கு உள்ளதா என்றால், திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தியின் நிலையை எட்டிய ஞானத்தை அல்லவா இவர் பெற்றார்! கடந்த திருவாய்மொழியில் தூது விடுகின்ற செயல் என்பதன் மூலம் தனது பிரிவாற்றாமைத் துன்பத்தை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தினார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், “ஆஹா! இவரை இத்தனை துன்பம் அடையும்படி நாம் செய்து விட்டோமே!”, என்று தனது செயலை எண்ணி வருந்தினான். யானைக்கு உதவும் பொருட்டு ஓடி வந்தது போன்று தனது ஆடைகள் நழுவ, அழகான தலைமுடி காற்றில் ஆட, இவர் முன்பாக ஓடிவந்தான். அப்போது ஆழ்வார் அவனது மேன்மைகளையும், தன்னுடைய தாழ்வான தன்மைகளையும் ஆராய்ந்து அறிந்தார். உடனே தனது மனதில் ஆழ்வார், “நல்லவன் ஒருவன் பலருக்கும் உதவும்படியாக வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலை அழிக்கும் செயல் போன்று, நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ள இந்த ஸர்வேச்வரனை நாம் அண்டி நின்று அவனுக்குத் தோஷம் ஏற்படுத்திவிடுவோம்; ஆகவே அவனை விட்டு அகல்வதே சிறந்தது”, என்று எண்ணியவராக நின்றார். ஆனால் அவனை விட்டு அகன்ற பின்னர் இவரால் உயிர் பிழைத்து இருக்கமுடியுமோ என்றால், இயலாது. ஆக உயிர் பிரியவே செய்யும். அப்படி என்றால் ஏன் அகலவேண்டும் என்று கேட்கலாம். தங்களது எஜமானனுக்கு மேன்மை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று எண்ணி, தங்களது உயிர் அழிவதையும் சிலர் பொருட்படுத்தாமல் இருப்பது உண்டு என்பதால், இவரும் அப்படியே செய்ய எண்ணினார். இவ்விதம் யாரேனும் இதற்கு முன்னர் இவ்விதம் இருந்தார்களா என்ற கேள்விக்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார்.

குறிப்பு - இங்கு வால்மீகி இராமாயண உத்தர காண்டத்தின் 104, 105 மற்றும் 106 ஆகிய ஸர்க்கங்களில் உள்ள விஷயங்களும், ஸர்க்கம் 48ல் உள்ள விஷயமும் கூறப்படுகின்றன. இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளும்விதமாக இந்த ஸர்க்கங்களில் உள்ள சில ச்லோகங்களும் நிகழ்வுகளும் கீழே உள்ளன. அதன் பின்னர் வ்யாக்யான விளக்கம் தொடரும்.

1. வ்யாக்யான மூலத்தில் உள்ள "பெருமானுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்தரம்" என்பது என்ன? உத்தரகாண்டம் ஸர்க்கம் 104ல் நான்முகன் இராமனுக்கு அனுப்பிய செய்தியை ஒரு தேவதூதன் இராமனிடம் வந்து உரைக்கிறான். இந்தச் செய்தியில் - (உத்தரகாண்டம் 104-113) - ஸ த்வம் மநோமய: புத்ர: பூர்ணாயுர் மாநுஷேஷ்விஹ கால: அயம் தே நரச்ரேஷ்ட ஸமீபமுவர்த்திதும் - இராமா! நீ தசரதனுக்கு உன்னுடைய திருவுள்ளத்தின் ஸங்கல்பம் காரணமாக மட்டுமே பிறந்தாய். இந்த உலகில் நீ மனித உருவில் இருப்பதற்கான காலம் முடிந்துவிட்டது. நீ மீண்டும் எங்களுடன் வந்து இருப்பதற்கான காலம் வந்துவிட்டது - என்று கூறப்படுகிறது.

2. இவ்விதமாக இராமனும், அந்த தேவதூதனும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அரண்மனை வாயிலில் தூர்வாஸ முனிவர் இராமனைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு வந்தார். அவர் லக்ஷ்மணனிடம் (உத்தரகாண்டம், 195-2) - ராமம் தர்சய மே சீக்ரம் - நான் உடனடியாக இராமனைக் காணவேண்டும் - என்றார். அப்போது லக்ஷ்மணன் அவரிடம், இராமன் முக்கியமான விஷயங்கள் குறித்து தேவதூதன் ஒருவனிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவும், சற்று காத்திருக்கும்படியும் உரைத்தான். இதனால் சீற்றம் கொண்ட தூர்வாஸர் லக்ஷ்மணனை எரித்து விடுவது போன்று நோக்கியவராக, தன்னை உள்ளே விட மறுத்தால் அங்கு உள்ள அனைத்தையும், அனைவரையும் சபித்துவிடுவேன் என்று கூறினார். இதனைக் கேட்ட லக்ஷ்மணன் தனது மனதில் (உத்தரகாண்டம், 105-9) - ஏகஸ்ய மரணம் மே அஸ்து மா பூத் ஸர்வவிநாசநம் - நான் மட்டும் மடிந்து விடுவதே நலம், மற்றவர்கள் பிழைத்திருக்கட்டும் - என்று எண்ணினான். இதனையே வ்யாக்யான மூலத்தில் "இவனைத் தகைந்து" என்பதில் காண்க.

3. தேவதூதனின் செய்தியால் இராமன் தனது சகோதரனான லக்ஷ்மணன் உள்ளிட்டவர்களைப் பிரிவது குறித்த துன்பத்தில் ஆழ்ந்தான். இதனை அறிந்த லக்ஷ்மணன் (உத்தரகாண்டம், 106-4) - யதி ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யநுக்ராஹ்யதா மயி! ஜஹி மாம் நிர்விசங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய - என்ற வாக்கியத்தை உரைத்தான். இதனைக் கீழே உள்ள விளக்கத்தில் காண்க.

4. உத்தரகாண்டம், 48வது ஸர்க்கத்தில் லக்ஷ்மணன் இராமனின் கட்டளைக்கு ஏற்ப சீதையைக் கங்கையின் கரையில் விடுவதற்காக அழைத்துச் செல்கிறான். அப்போது அவன் கூறுகின்ற சொற்கள் கீழே விளக்கத்தில் உள்ளன.

விளக்கம் (தொடர்கிறது) - இராமனுக்கும் தேவதூதனுக்கும் இடையே ஸம்பாஷணைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது அங்கு வந்த தூர்வாஸர் லக்ஷ்மணனிடம், “என்னை உள்ளே செல்ல அனுமதிப்பாய்” என்றார். உடனே லக்ஷ்மணன் தனது மனதில், “இவரை விரோதம் செய்து கொண்டு இராமனுக்குத் தாழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும் நாம் அகன்று சென்று முடிவதே சிறந்தது”, என்று எண்ணினான். இதனால் அவரை உள்ளே போகச் செய்தான். அதன் பின்னர் இராமனிடம் உத்தரகாண்டம் (106-4) - யதி ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யநுக்ராஹ்யதா மயி! ஜஹி மாம் நிர்விசங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய - இராமா! உனக்கு என்னிடம் அன்பு இருக்கும் என்றால், எனக்கு க்ருபை செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளது என்றால், எந்தவிதமான தயக்கமும் இன்றி என்னை விடவேண்டும் - என்று கூறி இராமனிடமிருந்து லக்ஷ்மணன் விடை பெற்றான் அல்லவோ? சீதையும் உத்தரகாண்டம் (48-4) - த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதி - லக்ஷ்மணா! எனது தலைவனான இராமனின் குலத்திற்குப் புத்திரவாரிசு இல்லாமல் போய்விடும் என்ற ஒரே காரணத்தினால்தான் நான் இப்போது இந்தக் கங்கையில் விழாமல் உள்ளேன் - என்று உரைத்தது காண்க. இது போன்றே ஆழ்வாரும் ஸர்வேச்வரனை விட்டுத் தனது தாழ்வை எண்ணியும், அவனது உயர்வை எண்ணியும் அகல முயற்சிக்கிறார்.

மூலம் - ஊருணியிலே கள்ளியை வெட்டியெறிவாரைப்போலவும், அம்ருதத்திலே நஞ்சைக் கலந்தாற்போலவும், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவயமான வஸ்துவை, நாம் புக்கு அழிக்கையாவதென்” என்று இவர் அகலப்புக, “இவரை இழந்தோமாகாதே” என்று ஈச்வரன், “ஆழ்வீர்! அகலப்பார்த்தீரோ” என்ன; “அடியேன் அகலப்பார்த்தேன்” என்ன; “நீர், நமக்கு அவத்யம் வருமென்றன்றோ அகலப்பார்த்தது; நீர் அகலவே இவ்விஷயம் அதிக்ருதாநிகாரமாகாதே!” என்று நமக்கு ஆள் பற்றாது; இப்படி தண்ணியராக நினைத்திருக்கிற நீரொருவரும் நம்மைக் கிட்டவே, “ஸர்வாதிகாரம்” என்று தோற்றும்; ஆனபின்பு நீர் அகலமதுகாணும் நமக்கு அவத்யம்; இனித்தான், நமக்கு ஆகாதாரில்லை என்னுமிடம் பண்டே அடிபட்டுக்காணும் கிடப்பது” என்று, “நாம் குணா குண

நிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் நம் காலை வைத்தோம் கண்டிரே” என்று தான் திருவுலகந்தருளின ஸௌலப்பயத்தைக் காட்ட, “ஆகில் கிட்டுவோம்” என்று பாரா, “ஒரு குணாதிக்யமேயோ வேண்டுவது? நம்மால் வரும் குணமும் அவனுக்கு வேண்டா” என்று அகலப்புக்; “உம்மால் வரும் நான்தான் வேணுமோ வேண்டவோ?” என்று, “நீர் அயோக்யரென்று அகலுமதிலும் ஸம்ச்லேஷிக்கிறது திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணையோபாதி நமக்குத் தாரகங்காணும்; இனி நீர் அகலில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர் கிடர்; நீர் அகலுமது நமக்கு ஸத்தா ஹாநி” என்று, “மித்ரபாவேந ஸம்பராப்தம்” என்று, “அவன்பக்கலுள்ளது போட்கனாகவுமாம்; நாம் அவனை விடில் உளோமாகோம்” என்று சேர்த்துக் கொண்டாற்போலவும், “பந்துவதம்பண்ணி ஜீவிக்கப்பார்க்கிறிலேன்” என்று அர்ஜுனனை, “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்னப்பண்ணினாற்போலவும், தம்மை வருந்தி இசைவித்து ஸம்ச்லேஷோந்முகனானபடியே ஸம்ச்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஊர் மக்கள் பருகும் குளத்தில் கள்ளிச் செடியை வெட்டி வீசுவது போன்றும், அமிர்தத்தில் நஞ்சைக் கலப்பது போன்றும் உள்ள செய்கையாகவே நித்யஸூரிகளால் அனுபவிக்கப்படும் உயர்ந்த வஸ்துவை நாம் அண்டி நிற்பது உள்ளது”, என்று ஆழ்வார் எண்ணினார். இப்படி அவனை நாம் அழிக்கக்கூடாது என்று எண்ணியவராக அவனை விட்டு அகல்வதற்கு முயற்சி செய்தார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், “ஆஹா! இவரை இழக்கும் நிலை உண்டானதே”, என்று தவித்தவனாக இவரிடம், “ஆழ்வாரே! நம்மை விட்டு விலக எண்ணினீரோ?”, என்றான். இதற்கு இவர், “ஆம்! அடியேன் விலகிக்கெல்ல எண்ணினேன்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நமக்குத் தாழ்வு உண்டாகலாம் என்று எண்ணி நீவீர் நம்மை விட்டு விலக எண்ணினீர். ஆனால் இதனைக் காணும் மக்கள் - ஞானம் போன்ற பல இருந்தால் மட்டுமே இவனை அண்ட இயலும் போலும் - என்று எண்ணியவர்களாக அவர்களும் நம்மை அண்டமாட்டனர். ஆக நமக்கு வேறு யாரும் கிட்டமாட்டனர். ஆனால் உம்மைத் தாழ்ந்தவர் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிற நீவீர் எம்மை அணுகி நின்றால் - இந்த ஸர்வேச்வரன் அனைவராலும் கிட்டுவதற்கான தன்மை கொண்டவன் - என்று உலகம் எண்ணத் தொடங்கும். ஆகவே நீவீர் நம்மை விட்டு விலகினால் மட்டுமே நமக்குத் தாழ்வு ஏற்படும். எமக்கு வேண்டாதவர்கள் யாரும் இல்லை என்பது அனைவராலும் முன்பே அறியப்பட்ட ஒன்று அல்லவோ? நாம் எந்தவிதமான குணங்களையும்

ஆராயாமல் அனைவரின் தலை மீது ஒரே போன்று நமது திருவடியை திரிவிக்ரமனாக வைத்தோம் அல்லவோ? இதனை நீரும் அறிவீர்”, என்று பலவிதமாக உரைத்து, தான் இந்த உலகம் அனைத்தையும் அளந்த எளிமையை வெளிப்படுத்தினான். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார் மனம் நெகிழ்ந்தவராக, ”சரி, நாம் அவனிடம் செல்வோம்”, என்று எண்ணினார். ஆயினும் உடனே தனது திருவுள்ளத்தில், “நம் போன்றவர்களின் குண மேன்மையோ இவனுக்குத் தேவை? நம்மால் வருகிற மேன்மை என்பது அவனுக்கு இழுக்கே ஆகும் என்பதால், அது இவனுக்கு வேண்டாம்”, என்று எண்ணி அகல முயற்சித்தார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேசுவரன், “உம்மால் நமக்கு ஏற்படக்கூடிய மேன்மை என்பதை மட்டும்தானே நீவிர் கூடாது என்று எண்ணுகிறீர். ஆனால் உம்மால் வருகின்ற நாம்தான் உமக்கு வேண்டுமோ வேண்டாமோ? நம்மை அடைவதற்கான தகுதி உமக்கு இல்லை என்று நீவிர் எண்ணிக் கொண்டு நம்மை விட்டு அகன்றாலும், நாம் உம்மையே சேருவோம். ஏன் என்றால் திருவாய்ப்பாடியில் கிட்டுகின்ற வெண்ணெய் என்பது நமக்கு எப்படி இருப்பாக உள்ளதோ அது போன்று நீவிரும் நமக்கு உள்ளீர். இத்தனை கூறியபோதும் நம்மை விட்டு நீவிர் அகல்வது என்று முடிவு செய்தால், நமக்குப் பிடிக்காதவற்றைச் செய்தவர் ஆவீர் (இதனையே ”வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்கலோகம் புகுவீர்” என்றார்). நீவிர் நம்மை விட்டு அகன்று செல்லுதல் என்பது நம்முடைய இருப்புக்கு கேட்டையே உண்டாக்கும்,” என்றான். மேலும் கீழே உள்ள நிகழ்வுகளை உரைக்கிறார்:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-3) - மித்ரபாவேந ஸம்பராப்தம் - விபீஷணன் நட்புணர்ச்சியுடன் வந்தவன் என்றாலும், வஞ்சனையுடன் கூடியவன் என்றாலும் நான் அவனை ஏற்கவில்லை என்றால் எனக்கு இருப்பு இல்லை.
- “எனது உறவினர்களைக் கொன்றுவிட்டு நான் வாழ எண்ணவில்லை” என்று உரைத்த அர்ஜுனனை கீதை (18-13) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உனது சொற்படி நான் நடக்கிறேன் - என்று கூற வைத்தான்.

இது போன்றே தன்னைத் தனது பக்கம் (ஆழ்வாரைத் தன் பக்கம்) சேர்ந்துக் கொள்வதற்கு மிகவும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டு, தான் விரும்பியபடியே சேர்ந்துக்கொண்டான் என்று உரைக்கிறார்.

வளவேமுலகு ப்ரவேசம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 29)

27. சேமம் செங்கோனருளே செருவாரும் நட்பாகுவரென்று

ஏமம் பெற வையஞ்சொல்லும் மெய்யே, பண்டெல்லாமறைகூய்

யாமங்கடோறெரிவீசும்நங்கண்ணந்தண்ணந்துழாய்த்

தாமம் புனைய, அவ்வாடையீதோ வந்து தண்ணென்றதே.

பொருள் - அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ள அழகான ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே! எனது தலைவனான ஸர்வேச்வரனை நான் பிரிந்திருந்த காலங்களில், போர்க்களத்தில் பகைவரை எதிர்த்து அறைகூவல் எழுப்பியபடி வருகின்ற வீரன் போன்று, ஒவ்வொரு இரவு நேர யாமத்திலும் வாடைக்காற்றானது என் மீது அக்னியை வீசுவது போன்ற செயலைச் செய்துவந்தது. ஆனால் அந்தக் காற்று இப்போது நமக்கு ப்ரியமான க்ருஷ்ணன் அணிந்துள்ள அழகான துளசிமாலையைத் தழுவியபடி வீசுகிறது. இதனால் மிகவும் குளிர்ந்துள்ளது. ஆக நம்மை பகைத்துக் கொள்பவர்களும் ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் நண்பர்களாக மாறி, நன்மையைச் செய்வார்கள் என்று இந்த உலகினர் கூறுவது உறுதியாக உண்மையே ஆகிறது.

அவதாரிகை - நிருபாதிக சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே இவ்வாத்மாவுக்கு ரகஷை; இவன் கடாஷித்தால் இவ்வருகுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களுந்தானே யநுகூலிக்கும். ராஜகுமாரன் தட்டியிலிருந்தபோது ப்ரதிகூலித்தவர்கள் அபிஷித்தனானவாறே தாங்களே வந்து அநுஸரிக்குமாபோலேயும், பிராட்டியைத் தர்ஜநபர்த்ஸநங்கள் பண்ணின ஏகாஷி ஏககர்ணிகள் எம்பெருமானுள் னென்றறிந்தவாறே அநுகூலித்தாற்போலவும்.

விளக்கம் - நமக்கு இயற்கையாகவே எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உதவக் கூடியவனும், எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை என்பதே ஆத்மாவிற் கு ஏற்ற பாதுகாப்பாகும். அவன் நம்மைக் கடாஷிக்கும்போது நமக்கு ஏற்படுகின்ற அனைத்து பாதகங்களும் தாங்களாகவே நமக்கு நன்மை பயக்கவல்லவையாக மாறுகின்றன. ராஜகுமாரன் சிறையில் இருக்கும்போது அவனை ஒதுக்கியவர்கள், அவன் அரசவையில் வீற்றிருந்தால் தாங்களாகவே வந்து அண்டி நிற்பது போன்று கொள்க. அசோகவனத்தில் சிறையில் இருந்த சீதையை துர்முகி, விகடை போன்ற ஒரு கண் கொண்ட அரக்கிகளும், ஒரு காது கொண்ட அரக்கிகளும் மிகவும் கொடுமைப்படுத்தியபடி இருந்தனர். ஆனால் த்ரிஜடை என்பவள் மூலமாக இராமன் உள்ளதை அறிந்தவுடன், அவர்கள் மிகவும் அன்புடன் நடந்து கொண்டனர் என்பதையும் ஒப்பு நோக்குக.

வ்யாக்யானம் - (சேமம் செங்கோனருளே) இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே இதுக்கு ரகஷை. அவனே இதுக்கு ரகஷையாமோபாதி, இவன் தானுந்தனக்கநர்த்தாவஹனாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்; ஜகத்தை யுண்டாக்குகையும், சேதநர்க்கு கரணகளேபராதிகளைக் கொடுத்து பக்த்யாத் யுபாயங்களை யுண்டாக்கித் திருமலை தொடக்கமாக உகந்தருளின தேசங்களிலே ஸந்நிஹிதனாய் நிற்கச்செய்தேயும், இத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு தேஹாத்மாபிமாநம் பண்ணும்படியிறே தன்படியிருப்பது. "மமேகம்" என்று தன் கழுத்திலே தாம் பையிட்டுக் கொள்ளுமளவில் அத்தையறுத்து விழவிடுமவனாயிறேயிருப்பது அவன் படி. இவன் சைதந்யம் தன்னை முடித்துக் கொள்ளுகைக்காயிருக்கும். அவன் சைதந்யம் "உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே" என்னும்படியே இவ்வளவிலிவனையெடுத்துக் கொள்ளுகைக் காயிருக்கும். தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவோபாதி பிறருந் தனக்குத் தஞ்சமன்று. (செங்கோன்) செவ்விய நிர்வாஹகன். "பதிம்விச்வஸ்ய", "யஸ்யாஸ்யமி" என்று சொல்லலாம்படியிருக்கும்.

(அருளே) அவன் க்ருபையல்லதில்லை. “அவ்வருளல்லன வருளும்ல்ல” இடையீடான பக்த்தியாதிகளும் வேண்டா. (செருவாரும் நட்பாகுவரென்று) சத்ருக்களும் பந்துக்களாவரென்று, சத்ருக்களுமேவுற்றுச் செய்வார்களென்றுமாம். த்யாஜ்யமும் பகவத் கடாஷுத்தாலே உபாயஸஹகாரியாய் ஸ்வயந்த்யாஜ்யமாயிருக்கும். (எமம்பெற) பழமைபெற, ரகஷை பெறவென்றுமாம். (வையம்சொல்லும் மெய்யே) லௌகிகமான பழஞ்சொல்லு ஸத்யமாயிருந்தது. “சாவாதிருந்தால் காண்பன சிலவுள்” என்னுமாபோலே, “கல்யாணி” இத்யாதி, பிராட்டி அசோகவந்தத்திலேயிருந்து “இனிமுடியவமையும்” என்று நிச்சயிப்பது, “பெருமாளைக் காணலாமாகிலிருந்தா லாகாதோ” என்பதாமே அவ்வளவிலே திருவடி சென்று ராமகுணங்களைச் சொல்லி முகங்காட்டினவளவிலே “இங்ஙனேயுமொன்று ஸம்பவிப்பதே!” என்று ஹ்ருஷ்டையாய் “ஒரு காலத்திலே சோகித்தார் முடியாதிருந்தால் ஒரு காலத்திலே ஆநந்திக்கலாம்” என்று சொல்லுவது, இன்று வாடை குளிர்ந்தபடியாலே மெய்யாகக் கண்டோம்.

விளக்கம் - (சேமம் செங்கோனருளே) - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றாப்போல் இருக்கின்ற எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனின் க்ருபை என்பதே ஆத்மாவிடமிருந்து பொருத்தமான ரகஷை ஆகும். அவன் தனது ரகஷைகளை நிறுத்தினான் என்றால், சேதநன் தானாகவே தனக்கு இழிவைத் தேடிக்கொள்வான். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வலிய வந்து ஆத்மாவிடமிருந்து ரகஷைகளை உள்ளபோதிலும், இந்தச் சேதநன் செய்வது என்னவெனில், தானே அத்தகைய ஸர்வேச்வரனின் செயலுக்கு ஏற்றவனாக இல்லாமல் ஆகிவிடுகிறான். எப்படி? ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால், இந்த உலகத்தை உண்டாக்கி, சேதநர்களுக்கு உடல் உறுப்புகள் போன்றவற்றை அளித்து, பக்தி உள்ளிட்ட தன்னை அடையும் உபாயங்களையும் அவர்களுக்குப் போதித்து, திருமலை உள்ளிட்ட பல்வேறு திவ்யதேசங்களில் சேதநர்கள் தன்னை வந்து அண்டும்படியாக மிகவும் அருகில் நின்றபடி உள்ளான். ஆனால் இவற்றைச் சற்றும் நோக்காமல், தனது சரீரமே தன்னுடைய ஆத்மா என்பது போன்றதான மயக்கத்தில் தங்களைச் சேதநர்கள் ஆழ்த்தியபடியே உள்ளனர். சேதநனின் விபரீதமான அறிவு என்பது தன்னைத்தானே முடித்துக் கொள்வதாக இருக்கும். ஆனால் ஸர்வேச்வரனின் ஞானம் என்பது முதல்திருவந்தாதி (69) - உள்ள கண்டாய் நன்னெஞ்சே - என்று கூறுவது போன்று, சேதநனைத் தன்னிடம் எடுத்துக்கொள்வதற்காக இருக்கும். (செங்கோன்) - திறமையான அழகான

எஜமானன். பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த உலகின் பதி - போன்ற வரிகளுக்கு ஏற்றபடி உள்ளவன். (அருளே) - அவனுடைய க்ருபை அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை. திருவாய்மொழி - அவ்வருளல்லவருளும்ல்ல - அவனது க்ருபை அல்லாமல் மற்ற ஏதுவும் க்ருபை என்று கூறுவதற்கில்லை - என்றது காண்க. அவன் க்ருபை அல்லாமல் தானும், வேறு யாரும் தனக்குத் தஞ்சம் அல்ல. (செருவாரும் நட்பாகுவரென்று) - இங்கு சத்ரு என்று சரீரத்தைக் கூறுகிறார் என்று அரும்பத உரையில் காண்க. அதாவது சத்ருக்களும் நமக்கு ஏற்றவர்கள் ஆவர். சத்ருக்களும் நமக்கு ஏற்றதைச் செய்வர். கைவிடத்தக்கதாக உள்ள இந்தச் சரீரம் கூட, பகவத் கடாசஷம் மூலம் நமக்கு உண்டான ஸாதன நிலையில், அந்த உபாயத்திற்குத் துணையாக நிற்கிறது. நாளடைவில் தானாகவே விட்டுச்செல்கிறது. (எமம் பெற) - ரக்ஷயைப் பெறுவதற்கு. (வையம்சொல்லும் மெய்யே) - முன்பு காலத்திலிருந்தே உலகினர் கூறிவரும் சொற்கள் மெய்யாகவே ஆயின. இவ்விதம் முன்னோர் கூறிய சொற்கள் மெய் என்று கூறியவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரா என்றால், ஸுந்தரகாண்டத்தில் காணலாம் என்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (34-6) - கல்யாணி பதகாதேயம் லௌகிகீ ப்ரதிபாதிமா ஏதி ஜீவந்தம் ஆநந்தோ நரம் வர்ஷசதாதபி - ஒருவன் உயிருடன் இருந்தால் மட்டுமே போதுமானது, அவன் இப்படி நூறு ஆண்டுகள் உயிருடன் இருந்தால் ஆனந்தம் அடைவான் - என்ற பழமொழி எனது விஷயத்தில் உண்மையே ஆகும் - என்று சீதை அனுமனிடம் கூறியது காண்க. இந்த ச்லோகத்தின் கருத்திற்கும், இந்தப் பாசுரத்திற்கும் தொடர்பு கூறுகிறார். அசோகவனத்தில் இருந்த சீதை தன்னை முடித்துக்கொள்வதே சிறந்தது என்று நிச்சயித்தாள். அப்போது தனது மனதில், “இராமனை ஒரு முறையேனும் காண இயலுமோ”, என்று எண்ணியபோது அனுமன் இராமனின் நற்குணங்களைக் கூறியவாறே சீதையின் கண்களில் புலப்பட்டான். உடனே சீதை, “இப்படியும் ஒரு ஆச்சர்யம் நிகழுமோ?” என்று மகிழ்ந்தாள். உடனே மேலே உள்ள ச்லோகத்தை, “ஒரு காலத்தில் துன்பத்தில் உள்ளவர்கள் இறக்காமல் இருந்தால், வேறு ஒரு காலத்தில் ஆனந்தம் அடையலாம்” என்ற பொருள்பட உரைத்தாள். இப்போது வாடைக்காற்று குளிர்ந்து வீசுவதைக் காணும்போது இந்தக் கருத்தை உண்மையாகவே கண்டோம்.

வ்யாக்யானம் - (பண்டெல்லாம்) சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே என்றும் பிரிவேயாய் வாதையின் கையிலே நோவுபட்டபடி. (அறைகூய்) மஹாராஜர் பெருமாளை அண்டை கொண்டு வாலியை அறைகூவினாற்போலே இங்கு வாதை தனி வீரனானபடி. (யாமங்கடோறெரிவீசம்) பாதகதவத்திலுறைப்பாலே கோமுகவ்யாக்ர மென்கிறபடியாலே வேறுபட்டுவருகிறபடி. (வீசம்) தன் மேல் விரஹாக்நி கதுவாமே கடக்க நின்று வீசினபடி. லௌகிகாக்நி போலேயன்றிறே நரகாக்நி, அத்தை நீரென்னலாம்படியிறே விரஹாக்நி. (நங்கண்ணன் தண்ணந்துழாய் இத்யாதி) துயிலமர்ந்தவேந்தின்பாடே நின்றுப் ப்ரஸாதம் வந்தது போலே காணும். அழகியதாய் ச்ரமஹரமான திருத்துழாய் மாலையை ஸ்பர்சிக்க. ஸர்வாங்கஸம்பந்தமாகக் கலக்க வேண்டா, ஸ்பர்சிக்கவேயமையும். (அவ்வாடை) முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறாள். முன்பு அப்படி தடிந்து போந்தவாடை. (ஈதோ வந்து தண்ணென்றதே) இப்படி வந்து குளிராநின்றது, ஈதோ வந்து தண்ணென்றது வையஞ்செல்லும்மெய்யே.

விளக்கம் - (பண்டெல்லாம்) - சிறைச்சாலை ஒன்றிலேயே பிறந்து வளர்வது போன்று, எப்போதும் பிரிவாற்றாமையில் இருந்தபடியே, வாடைக்காற்றாலும் துன்பம் அடைந்து. (அறைகூய்) - இராமனின் துணையுடன் சுக்ரீவன் வாலியை எதிர்த்து நின்று அறைகூவல் விடுத்தது போன்று இங்கு வாடைக்காற்று தனியாக ஒரு வீரன் போன்று உள்ளது. (யாமங்கடோறெரிவீசம்) - பாதகம் செய்வது என்பதில் உள்ள ஈடுபாடு காரணமாக, பசுத்தோல் போர்த்திய புலி போன்று இந்தக் காற்று பாய்கிறது. (வீசம்) - விரஹம் என்ற அக்னியானது தன்னை விட்டு அகலாதபடி எங்கும் பரவி நின்று வீசுகின்ற. இந்த உலகத்தில் உள்ள ஸம்ஸாரம் என்ற அக்னியைவிட நரக அக்னி கொடுமையானது. ஆனால், அந்த நரக அக்னியானது தண்ணீர் போன்று குளிர்ந்தது என்று கூறும்படியாக அல்லவோ இந்த விரஹ அக்னி உள்ளது. (நங்கண்ணன் தண்ணந்துழாய் இத்யாதி) திருநெடுந்தாண்டகம் (13) - துயில் அமர்ந்த - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டது போன்று திருவெஃகாவில் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் கண்வளர்வது போன்று சயனித்துள்ளான். அந்தத் திருவெஃகாவில் உள்ள க்ருஷ்ணனின் அழகான, காண்பவர் களைப்பை நீக்கவல்ல துளசி மாலையை இந்த வாடைக்காற்று வருடியது. அந்த மாலையைத் தனது அங்கம் முழுவதுமாக அந்தக் காற்று அணைத்துக் கொள்ளவேண்டியதில்லை, சற்றே தீண்டினால் மட்டும்

போதுமானது. (அவ்வாடை) - தனது திருமுகத்தை சற்றே மாற்றியவளாக உரைக்கிறாள். அதாவது முன்பு பாதகமாக இருந்த அந்தக் காற்று. (ஈதோ வந்து தண்ணென்றதே) - இப்போது குளிர்ந்து வீசுகிறது. ஆக, “நமக்குத் தீமை செய்பவர்கள் பகவத் ஸம்பந்தம் கிட்டப் பெற்றவுடன் நன்மை செய்வர்” என்று உலகினர் கூறுவது உண்மையே ஆகும் - என்று முடிக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்